

[Christmas Møller.]

Udtryk for, at Statsministeren arbejder for en Politik, som i Virkeligheden siger, at der allerede er 66 pCt. danske Stemmer i Sydslesvig.

Nu kan det jo være meget godt, at den højtærede Regering og Partiet Venstre kan pege paa, at de siger det ikke saa stærkt som „Sydslesvig frit“-Agitationen og mange andre, men det, jeg vil have Lov til at hævde har skabt en overmaade stærk Uro om denne Sag, er, at det simpelt hen alt sammen ligger paa Linie: Statsministerens Agitation og den forskellige sydslesvigske Agitation, saaledes som den føres. Det er mig ubegribeligt, at man, naar man tænker paa, hvad man indtil nu har opnaaet, naar man tænker paa, hvor man aabenbart stiler hen nu til sidst, har vovet over for den sydslesvigske Befolkning at føre en saadan Politik, som man har gjort.

Det var jo den højtærede Forsvarsminister, der begyndte med en Tale, og Finansministeren fulgte efter, og saa vidt jeg kan skønne, er det vel det Standpunkt — modsat alle de tidligere, man har haft —, som man nu vil koncentrere sig om. Jeg tænker paa den Udtalelse, dels af Forsvarsministeren, dels af Finansministeren, som gaar ud paa, at man vil have en sydslesvigske § 5, som skal træde i Kraft om 20—25 Aar, og saa maa Danmark til den Tid selv bestemme, om det vil respektere den Afstemning, der da finder Sted i Sydslesvig, eller ej. Jeg tror, jeg her har fremstillet Forslaget saa nogenlunde, som det er udtrykt af de to Ministre.

Jeg synes, man i dette høje Ting, inden vi altsaa nu forhaabentlig gaar ud til Valg, skulde have Besked om, hvorvidt det er denne Politik, man fra Regeringens Side vil føre. Jeg behøver jo ikke at spørge Det konservative Folkeparti, dels fordi jeg kender det lidt bedre, men ogsaa fordi jeg ved, at det jo er den Politik, som Det konservative Folkeparti — efter min Opfattelse *desværre* — har fulgt i det sidste Par Aar, man kan vel sige efter dets Landsraads-møde i 1945.

For mig at se vil det være helt umuligt at føre en saadan Politik, og jeg synes, det maa være berettiget at spørge den højtærede Udenrigsminister, hvorfor den højtærede Udenrigsminister ikke vejleder Landet i denne Sag. Er det, fordi den højtærede Udenrigsminister har været optaget af at vejlede den højtærede Statsminister, hvor — om jeg saa maa sige — hans Kræfter ikke har slaet til? Eller hvad er Aarsagen? Den højtærede Udenrigsminister var jo ved Sygdom forhindret

i at være til Stede den 30. Maj, af hvilken Grund vi i en afgørende Situation ikke kunde stille ham Spørgsmaal, men han har dog antagelig senere af sine Embedsmænd faaet at vide, at man ønskede det Spørgsmaal besvaret, som jeg altsaa nu maa gentage her: om Udenrigsministeren med aabne og rene Ord vil gøre sig til Garant for Oktobernoten og Januarmemorandumet, saaledes at vi kan være sikker paa, at dette og intet andet er Udenrigsministerens Politik?

Jeg synes ogsaa, Udenrigsministeren maa give Tinget og Offentligheden Besked paa, om det virkelig er muligt over for de allierede Store at stille et Forslag, ifølge hvilket man siger: om 20—25 Aar skal de have Lov til at stemme i Sydslesvig, og saa skal vi derefter nok bestemme, om vi vil respektere en saadan Afstemning eller ikke. For mig at se vil dette ikke blot være en Haan mod Sydslesvigerne, men simpelt hen en uigennemførlig Politik.

Jeg beder den højtærede Udenrigsminister, samtidig med at han besvarer disse Spørgsmaal, om ogsaa at give Svar paa Spørgsmaalet om Flygtningene. Den højtærede Udenrigsminister har ikke haft alt for megen Succes med Hensyn til Flygtningene her i Landet — dem har han jo interesseret sig meget for —, og jeg har ikke lagt Mærke til, hvilke Resultater han har med Hensyn til sit Arbejde for Flygtningene i Sydslesvig; han vidste jo dog, at i hvert Fald Det konservative Folkeparti — jeg vil ogsaa tro Venstre og for øvrigt mange andre — interesserede sig næsten mere — det har jeg i hvert Fald givet Udtryk for — for Flygtningeproblemet i Sydslesvig end her i Landet paa Grund af de nationale Konsekvenser.

Jeg maa derfor stille det Spørgsmaal ikke blot til Udenrigsministeren, men til alle: Naar Flygtningeproblemet ligger som det gør, er det saa ikke en hel Urimelighed, at man stiller Spørgsmaalet om Sydslesvig, og hvad vi kan gøre, op, saaledes som man gør det? Thi, hvis Flygtningeproblemet ikke bliver løst, falder jo hele Spørgsmaalet sammen.

Jeg tør maaske ogsaa i den Forbindelse sige til Udenrigsministeren, der jo længe har proklameret, at der skulde udsendes en Hvidbog om, hvad der er gjort, og hvad der er sket, at det er efter min Opfattelse ejendommeligt, at vi ikke har den, og jeg synes, det vilde være formaalstjenligt at have den inden Valget.

Jo, siger man saa, og det vil blive et stort Spørgsmaal, men I har selv sagt, at Sydslesvigerne har deres naturlige Selv-